

voor de manschappen? Daar zat geen ijdelheid in, dat tegen u zelf te be-
kennen. Zij wisten het trouwens opperbest, wat iemand als hij voor hen te
beteekenen had. 'Een vader zijt g'ons,' stond in hun huldedicht. En ja,
ja. . . aller-aangenaamst hadden ze dezen Vrijdag voor hem weten te ma-
ken, aller-aangenaamst.

Alleen. . .

Maar nu was hij toch tevreden, dat het uit en voorbij was. Te zeggen:
dat hij het hierbij maar gelaten had. 't Was nu precies vijf voor half
twaalf. Van negen uur was dat spelletje nu aan gang. En nog durend. Nog
zaten ze daar met de roomers vol porto-wijn en de kostelijke sigaren ver-
dampend in kringenden, blauwen rook. Hem was 't nu welletjes. . .

Deze gebeurtenis – mijn God: ge-beur-te-nis! – diende eigenlijk met
stille trom herdacht: Nu precies vijf en twintig jaar geleden, dag aan dag,
had Emile Pieternele dienst genomen in het Politiekorps van deze stad.
En had het weten te brengen tot officier van eerste klas. Een man van
aanzien was hij dus wel. Maar – en dat hadden de stumperds van colle-
ga's niet gevoeld: op die vijf en twintig jaren dienst was hij ook precies
vijf en twintig jaren verouderd. Geen pretje daaraan te denken! Een en
vijftig was hij al. Tot veertig was het de stijgende lijn geweest. Al meer
dan tien jaren 'beklom' hij immers de dalende! Een en vijftig, vijf en
twintig. . . Verdomme. . . Maar kom, er niet aan denken. Niet pessi-
mistisch worden op dezen dag, die nog geheel open lag in schoone ver-
wachting en heerlijkheid. . . in zaligheid wel, hem door Lisy, zijn vrien-
din Lisy te bereiden. . . Ja, en het personeel van de wijk: collega's en
politie-agenten, waarbij zich de heer kommissaris, lui-même, wel wou
aansluiten, hadden dezen dag niet onopgemerkt willen laten voorbijgaan
en hem van ochtend per auto afgehaald, hem naar het opgesmukte, door
veel guirlandes en vlaggen overdadig gepalleerd bureel gebracht. . . En
daar had hij niet min dan vijf speeches lijdzaam moeten slikken: de
kommissaris grijsde erbij van ontroering – en bloemen en geschenken te
ontvangen gekregen. Zijn dankwoord was zeer kort. Gelukkig kon hij
veinzen door tranen van aandoening overstelpt te zijn, zoodat hem de
woorden niet door de keel wilden! Och, 't was allemaal goed bedoeld,
maar als ge, gelijk hij, ondanks dien botten dienst niet geheel afgestompt
waart en het gevoel voor humor niet geheel verloren had, kondt ge toch
al die dingen niet zoo au sérieux nemen, als de ander wel wenschten, bij
zulke plechtigheid!

Maar, 't was nu amen en uit. Hij stond op straat. Goed zoo.

En wat een weertje, 'n Jubilarissen weertje. Zachte zon, teêrblauwe
lucht met witte wolkendrensels, stille glanzing overal en, – na dagen
regen – deugdelijke wamte. De smalle straat lag rustig, omsloten tusschen
de hooge, bleeke burgerhuizen. Er was hier een weldadige stilte, wijl